

1. FEJEZET

Mennyi kettő meg kettő?

A kérdés valamiért irritál. Fáradt vagyok. Visszaalszom.

Pár perccel később ismét meghallom.

– Mennyi kettő meg kettő?

A lány, nőies hang érzelmektől mentes, és másodszor is pontosan ugyanúgy hangsúlyoz, mint elsőre. Egy számítógép nyaggat. Így most még jobban irritál a dolog.

– Hjlbn – válaszolom. Ez meglep. Azt akartam mondani, hogy „Hagyj békén”, ami véleményem szerint tökéletesen érthető reakció lett volna, csakogy nem sikerült kiejtenem a szavakat.

– Téves – állapítja meg a számítógép. – Mennyi kettő meg kettő?

Ideje egy kísérletnek. Megpróbálok kimondani, hogy helló.

– Hllls?

– Téves. Mennyi kettő meg kettő?

Mi folyik itt? Szeretném tudni, de nem sok kiindulási alapom van. Nem látok. A számítógép hangján kívül nem is hallok semmit. Még csak nem is érzek semmit. Nem, ez nem igaz. Valamit érzek. Fekszem. Valami puhán. Egy ágyon.

Azt hiszem, csukva van a szemem. Ez nem olyan vészes. Csak annyit kell tennem, hogy kinyitom. Megpróbálok, de nem történik semmi.

Miért nem tudom kinyitni a szememet?

Nyílj ki.

Ééééés... nyílj ki!

Nyílj már ki, a jó mindenségít!

Hohó! Na, most éreztem egy rebbenést. Megmozdult a szemhéjam. Éreztem.

Nyílj ki!

A szemhéjam felkúszik, és hirtelen vakító fény hasít a retinámba.

– Hngunn! – fakadok ki. Pusztá akaraterővel tartom nyitva a szememet. Ezernyi árnyalatban gyötör a fehéren villódzó fájdalom.

– Szemmozgás észlelve – jegyzi meg a kínzóm. – Mennyi kettő meg kettő?

A fehérség múlóban van, a szemem lassacskán alkalmazkodik a fényviszonyokhoz. Már kezdek formákat látni, de még nem tudok kivenni semmi biztosat. Lássuk csak... meg tudom mozdítani a kezemet? Nem.

És a lábamat? Azt sem.

De a számat azért tudom mozgatni, nem? Elvégre már megszólaltam. Nem mintha sok értelme volna annak, amit nyököttem, de az is több a semminél.

– Nnnnh.

– Téves. Mennyi kettő meg kettő?

A dolgok kezdenek értelmezhető alakot ölteni a látóteremben. Egy ágyban vagyok. Amolyan... ovális alakúban.

Felülről LED-lámpák világítanak meg, és mennyezeti kamerák figyelik minden mozdulatomat. Ez már önmagában is elég ijesztő, de most sokkal jobban aggasztanak a robotkarok.

A plafonról két csiszoltacél szerkentyű lóg. Némileg nyugtalanító, hogy az innenső végükön lévő eszközöket mintha kifejezetten testüregi behatolásra tervezték volna. Nem mondhatnám, hogy odavagyok a látványért.

– Nnn... heeee... jjjj – mondom. Így jó lesz?

– Téves. Mennyi kettő meg kettő?

A szentségít. Összekaparom minden akaraterőmet és belső energiámat. Közben egy kicsit kezdek pánikba esni. Helyes. Az is jól jön.

– Nnnéééhggy – válaszolom végre.

– Helyes.

Hála az égnek. Tudok beszélni. Fogjuk rá.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Várjunk csak – sikerült uralni a légzésemet! Ismét beszívom a levegőt. Tudatosan. Fáj a szám. Meg a torcom is. De ez az *én* fájdalمام. Én uralom.

Légzőmaszkot viselek. Szorosan tapad az arcomra, és egy tömlő vezet belőle a fejem mögé.

Vajon fel tudok ülni?

Nem. De a fejemet tudom mozgatni egy kicsit. Lenézek a testemre. Meztelen vagyok, és annyi cső áll ki belőlem, hogy szinte képtelenség megszámolni. Van egy mindkét karomban, mindkét lábamban, egy a „férfikellék”-emben, kettő pedig a combom alá kúszik be. Gyanítom, az egyik épp ott tekereg, ahová nem szokott besütni a nap.

És ez aligha jelent jót.

Ezenkívül elektródák borítanak. Afféle szenzorjellegű tappancsok, amilyeneket az EKG-khoz használnak, csakhogy szinte ki se látszom alóluk. De ezeket legalább sehová nem dugták be vagy fel.

– Hh... – zihálok. Újra próbálkozom. – Hol... va...gyok?

– Mi a nyolc köbgyöke? – kérdezi a számítógép.

– Hol vagyok? – ismétlem. Ezúttal könnyebben megy.

– Téves. Mi a nyolc köbgyöke?

Veszek egy nagy levegőt, és lassan válaszolok.

– Kétszer e a $2i$ -szer π -n.

– Téves.

Pedig nem téves. Csak tudni akartam, mennyire okos a számítógép.

A válasz: nem különösebben.

– Kettő – mondom.

– Helyes.

Várom a további kérdéseket, de a számítógép megelégszik ennyivel.

Fáradt vagyok. Ismét elbóbiskolok.

Felébredek. Meddig aludhattam? Valószínűleg sokáig, mert kipihentnek érzem magam. Erőfeszítés nélkül nyitom ki a szememet. Haladunk.

Megpróbálom megmozgatni az ujjaimat. Szófogadóan ficáncolnak. Jól van. Alakulnak a dolgok.

– Kézmozgás észlelve – szólal meg a számítógép. – Ne mozogjon.

– Micsoda? Miért...?

A robotkarok felém nyúlnak. Méghozzá *gyorsan*. Mire észbe kapok, már el is távolították a csövek többségét a testemről. Semmit nem éreztem az egészsből. Bár az is igaz, hogy a bőröm eléggé zsibbadt.

Csak három cső marad: az intravénás, a hátsómba vezető, és a katéter. Mondjuk én leginkább az utóbbi kettőtől szerettem volna megsza-
badulni, de mindegy.

Felemelem a jobb karomat, aztán hagyom, hogy visszahulljon az ágyra. Ugyanezt végigcsinálom a ballal is. Állati nehéznek érzem mindkettőt. Párszor megismétlem a mozdulatokat. A karom jó izmos. Ennek semmi értelme. Feltételezem, komoly orvosi problémával küszködöm, és egy ideje már ehhez az ágyhoz vagyok kötve. Máskülönben miért dugtak volna belém ennyi mindent? Ez esetben viszont nem kellett volna izomsorvadásnak jelentkeznie?

És nem kéne orvosoknak nyüzsögniük körülöttem? Nem kéne egy kórház zajait hallanom? És mi ez az ágy egyáltalán? Nem téglalap, hanem ovális alakú, és úgy látom, nem a padlóhoz, hanem a falhoz erősítették.

– Vedd... – A hangom erőtlenül elakad. Még mindig fáradt vagyok.
– Vedd ki a csöveket...

A számítógép nem reagál.

Kicsit emelgetem a karomat, és megmozgatom a lábujjaimat. Határozott javulást tapasztalok.

Előre-hátra hajlítgatom a bokámat. Mindkettő működik. Felemelem a térdemet. A lábam is kimunkált. Nem épp olyan izmos, mint egy testépítőé, de semmiképp sem egy halál torkából ébredő emberre vall a kinézete. Bár azt mondjuk nem tudom, pontosan mennyire kéne izmosnak lennie.

Az ágyamra tenyerelek, és nekilátok, hogy feltoljam magam. A felsőtestem megemelkedik. Mindjárt felülök! Minden erőmre szükségem van hozzá, de nem adom fel. Az ágy lágyan ringatózik alattam. Nem egy közönséges ágygal van dolgom, annyi biztos. Amikor magasabbra emelem a fejemet, már látom, hogy az ovális ágy támlája és

vége erős falifoglatokhoz csatlakozik. Mint valamiféle merev függőágy. Fura.

Kis idő elteltével már a hátsómból kiálló csövön ülök. Nem igazán kellemes érzés, de hát mégis milyen körülmények közt lehetne az kellemes, ha egy cső lóg ki az ember hátsójából?

Most már jobban szemügyre tudom venni a környezetemet. Ez nem közönséges kórházi szoba. A falak mintha műanyagból lennének, maga a helyiség pedig kör alaprajzú. A mennyezetre szerelt LED-lámpákból éles fehér fény árad.

Két másik függőágyszerű fekvőhelyet szereltek a falra, mindkettőn egy-egy beteg hever. Háromszögbe rendeztek el minket, a Molesztáló Karok pedig a mennyezet közepéből nyúlnak le. Mindhármunknak ezek viselik gondját. Sorstársaimból nem sokat látok – éppúgy bele-süppednek az ágyukba, ahogy korábban én.

Ajtó nincs. Csak egy falilétrát látok, amely talán... egy lezárt bűvónyíláshoz vezet? Kerek, közepén kerékfogantyú. Aha, ez valamiféle bűvónyílás lesz. Olyasmi, mint ami a tengeralattjárókon van. Lehetséges, hogy a két társam és én megfertőződünk, ez pedig egy hermetikusan zárt karantén-szoba? Itt-ott kis szellőzőnyílások vannak a falon, érezni is némi légmozgást. Valószínűleg valamilyen szabályozott környezetben vagyunk.

Lecsúsztatom egyik lábamat az ágy széléről, mire az meginog. A robotkarok azonnal felém lendülnek. Összerezzenek, de megállnak a közelben, és ott maradnak. Valószínűleg arra készülnek, hogy elkapjanak, ha leesnék.

– Teljes testmozgás észlelve – szólal meg a számítógép. – Mi a neve?

– Pffföhh, most komolyan?

– Téves. Kettes számú próbálkozás: Mi a neve?

Válaszra nyitom a számát.

– Öm...

– Téves. Hármasszámú próbálkozás: Mi a neve?

Csak most ébredek rá: nem tudom, ki vagyok. Nem tudom, mivel foglalkozom. Egyáltalán semmire sem emlékszem.

– Öm... – mondom.

– Téves.

Elönt a fáradtság hulláma. Ami azt illeti, egészen kellemes érzés. A számítógép valószínűleg benyugtatózott az intravénás adagolón keresztül.

– ...Váááárjunnk csak... – motyogom.

A robotkarok gyengéden visszafektetnek az ágyra.

Ismét felébredek. Az egyik robotkar az arcomon matat. Mit művel?!

A sokktól kissé megborzongok. A kar visszavonul mennyezeti otthonába. Sebek után tapogatózom az arcomon. Az egyik oldala borostás, a másik sima.

– Te borotváltál engem?

– Tudatosság észlelve – szólal meg a számítógép. – Mi a neve?

– Még mindig nem tudom.

– Téves. Kettes számú próbálkozás: Mi a neve?

Fehér bőrű férfi vagyok, és angolul beszélek. Megteszem a tétetet.

– J-John?

– Téves. Hármas számú próbálkozás: Mi a neve?

Kihúzom az intravénás tűt a karomból.

– Bekaphatod.

– Téves. – A robotkarok felém nyúlnak. Legurulok az ágyról, amivel hibát követelek el. A többi cső még mindig a helyén van.

A hátsómban lévő kicsúszik. Kicsit sem fáj. A még mindig felfűjt katéter kirándul a férfiaságomból. Na, ez már fáj. Mintha golflabdát vizelnék.

Ordítva vonaglok a padlón.

– Fizikai fájdalom – állapítja meg a számítógép, és a karok utánam vetik magukat. A padlón kúszva menekülök. Bemászok a két másik ágy egyike alá. A karok megállnak, de nem adják fel. Várnak. Egy számítógép vezérli őket. Azt leshetem, hogy elfogyjon a türelmük.

A földre hajtom a fejemet, és levegőért kapkodok. Egy kis idő után elmúlik a fájdalom, és kitörlöm a könnyeket a szememből.

Fogalmam sincs, mi folyik itt.

– Hé! – kiáltok fel. – Valaki ébredjen már fel!

- Mi a neve? – kérdezi a számítógép.
- *Emberek*, kérem, valamelyikőtök térjen már magához!
- Téves – válaszolja a számítógép.

Az ágyékom annyira fáj, hogy röhögnöm kell. Abszurd ez az egész. Ráadásul beütnek az endorfinok is, amitől kissé elbódulok. Az ágyamon lévő katéterre pillantok, és döbenten rázom meg a fejemet. Az az izé végigment a húgycsővemben. Nem semmi.

És nem minden károkozás nélkül szakadt ki belőlem. Kis vércsík díszleg a padlón. Csak egy vékony, vörös vonal...

Belekortyoltam a kávémba, bedobtam a számba a pirítósom utolsó falatkáját, és jeleztem a pincérnőnek, hogy kérem a számlát. Ha otthon ennék, és nem egy étkezében reggeliznék minden egyes nap, azzal pénzt spórolnék, ami, szerény fizetésemet figyelembe véve, nem is ártana. Csakhogy utálok főzni, és imádom a tojást meg a baconot.

A pincérnő biccentett, és a pénztárgéphez lépett, hogy hozza a számlát. Ekkor azonban bejött egy vendég, akit asztalhoz kellett ültetnie.

Az órára pillantottam. Hét múlt. Ráértem. Szeretek ugyan hét húsz körül beérni a munkahelyemre, hogy felkészülhessek az előttem álló napra, de igazából csak nyolcra kell ott lennem.

Elővettem a telefonomat, és ránéztem az e-mailjeimre.

CÍMZETT: Asztronómiai Furcsaságok asztrofurcsasagok@scilists.org

FELADÓ: (Irina Petrova, PhD), ipetrova@gaoran.ru

TÁRGY: A vékony, vörös vonal

Homlokráncolva meredtem a kijelzőmre. Azt hittem, erről a listáról már leiratkoztam, minthogy rég magam mögött hagytam életemnek ezt a szakaszát. Nem sok tényleges hasznom származott belőle, bár, amennyire emlékszem, igencsak érdekesnek bizonyult: egy rakás csillagász, asztrófizikus és egyéb szakértő beszélgetett itt különös témákról.

A pincérnőre sandítottam – a vendégek a menüvel kapcsolatos kérdéseikkel bombázták. Valószínűleg tudni akarták, van-e a Sally Kajál-

dájának gluténmentes, vegán nyírt füve. San Francisco derék polgáiraival olykor bizony nem könnyű.

Jobb dolgom nem lévén, elolvastam az e-mailt.

Üdvözlöm a szakértőket. Doktor Irina Petrova vagyok, és Oroszországban, a szentpétervári Pulkovó Obszervatóriumban dolgozom.

Azért írok, hogy a segítségüket kérjem.

Az utóbbi két évben egy csillagködök infravörös sugárzásával kapcsolatos elméleten dolgoztam, minek következtében alapos megfigyeléseket végeztem a fény néhány specifikus infravörös tartományában. És rábukkantam valami különösre – nem valami távoli csillagködben, hanem itt, a saját Naprendszerünkben.

Van a Naprendszerben egy nagyon gyenge, de észlelhető vonal, amely 25,984 mikron hullámhosszon bocsát ki infravörös fényt. Úgy tűnik, kizárólag ezen a hullámhosszon, bármiféle változás nélkül.

Csatoltam az adataimat tartalmazó Excel-fájlt, valamint az adatokból renderelt 3D-s modellt.

Ebből látni fogják, hogy a vonal egy aszimmetrikus ív, amely 37 millió kilométerig nyílegyenesen ló ki a Napunk északi-sarki területéről, majd éles szögben lefelé fordul, és a Vénusz felé veszi az irányt. Az ív csúcsát követően a felhő kürtöként szélesedik ki. A Vénusznál az ív keresztmetszete már olyan terebélyes, mint a bolygó maga.

Az infravörös ragyogás nagyon gyenge. Csak azért tudtam észlelni, mert rendkívül érzékeny felszerelést használtam, amikor a csillagködök infravörös kibocsátásait kerestem.

De hogy biztos legyek a dolgomban, kapcsolatba léptem a chilei Atacama csillagvizsgálóval, ahol tartoztak nekem egy szíveséssel – véleményem szerint nekik van a legjobb infravörös csillagvizsgálójuk a világon. Megerősítették a megfigyeléseimet.

Sok oka lehet annak, hogy infravörös fényt látunk a bolygóközi űrben. Kozmikus por vagy más részecskék napfényt tükrözhetnek vissza, esetleg valamilyen molekuláris vegyület energiát szívhat

magába, hogy aztán az infravörös tartományban sugározza ki. Ez még azt is megmagyarázná, miért mindig csak ugyanazon a hullámhosszon észlelhető.

Az ív formája különösen érdekes. Az első tippem az volt, hogy egy rakás részecske mozog a mágneses mezők vonzásának megfelelően. Csakhogy a Vénusznak nincs említésre méltó mágneses mezeje. Se magnetoszférája, se ionoszférája, se más ehhez hasonlók. Akkor hát miféle erők térítik el az irányába a részecskéket? És miért ragyognak?

Bármilyen ötletet és elméletet szívesen fogadok.

Ez meg mi a túró volt?

Csak úgy beugrott ez az emlék. Figyelmeztetés nélkül villant fel a fejemben.

Magamról nem sokat tudtam meg. San Franciscóban élek – erre emlékszem. És szeretek reggelizni. És egykor rá voltam kattantva a csillagászatra, de talán mostanra felhagytam vele?

Az agyam tehát úgy döntött, mindenképpen arra az e-mailre kell visszaemlékezni. Nem pedig olyan jelentéktelen apróságokra, mint *a saját nevem*.

A tudatalattim közölni akar velem valamit. Alighanem a vércsík látványa juttatta eszembe a „vékony vörös vonalat”, az e-mail tárgyát. De mi köze annak hozzám?

Kioldalazok az ágy alól, és hátamat a falnak támasztva felülök. A karok felém fordulnak, de még mindig nem érnek el.

Ideje szemügyre vennem a másik két beteget. Nem tudom, ki vagyok, és mit keresek itt, de legalább nem vagyok egyedül... ééééés hoppá! Mindketten halottak.

Igen, kifejezetten halottak. A közelebbi valószínűleg nő lehetett. Erre a hosszú hajából következtetek, egyébként alig fest jobban egy múmiánál. Csontokra aszalódott bőr. Szaga nincs. Semmi sem rohad. Már nagyon rég halott lehet.

A másik ágyon egy férfi hever. Ő még régebben halhatott meg. A bőre nemcsak száraz és pergamenszerű, de már porlad is.

Na jó. Tehát két halott emberrel vagyok összezárva. El kéne borzadnom, és forognia kellene a gyomromnak, de semmi ilyesmi nem történik. Olyan régen nincsenek már köztünk, hogy nem is tűnnek emberinek. Mintha csak halloweeni dekorációk lennének. Remélem, egyikük sem volt közeli barátom. Vagy ha igen, remélem, nem ismerem fel.

A halottak jelenléte önmagában is aggasztó, de még ennél is sokkal jobban nyugtalanít, hogy ilyen régóta itt vannak. Még egy karanténból is el szokás távolítani a holttesteket, nem? Valahol félrecsúsztak a dolgok, még hozzá nagyon durván.

Felállok. Lassan megy, és nagy erőfeszítembe kerül. Múmia kisasszony ágyának szélében kapaszkodom meg. Az ágy meginog, velem együtt pedig én is, de sikerül talpon maradnom.

A robotkarok bepróbálkoznak, mire ismét a falhoz simulok.

Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy kómában voltam. Ja-ja. Jobban belegondolva tuti, hogy kómában voltam.

Nem tudom, mióta lehetek itt, de ha akkor hoztak ide, amikor a szobatársaimat, hát az nem tegnap volt. Megdörzsölöm félig borotvált arcomat. Azokat a karokat hosszú távú öntudatlansággal kapcsolatos feladatokra tervezték. További bizonyítéka annak, hogy kómában voltam.

Eljuthatok ahhoz a bűvönnyíláshoz?

Teszek egy lépést. Aztán még egyet. Aztán a padlóra rogyok. Túl sok ez még nekem. Pihennem kell.

Miért vagyok ilyen gyenge, ha egyszer ennyire kidolgozottak az izmaid? És ha kómában voltam, hogy lehetnek izmaid egyáltalán? Kókad, cingár roncsnak kellene lennem, nem edzőtermi Adonisznak.

Fogalmam sincs, mi ennek az egésznek az értelme. Mit tegyek? Tényleg beteg vagyok? Persze cefetül érzem magam, de nem „betegnek”. Nincs hányingerem, nem fáj a fejem, és nem hiszem, hogy lázas lennék. De ha nem vagyok beteg, miért voltam kómában? Fizikai sérülés miatt?

Körbetapogatom a fejemet. Se dudorok, se sebhelyek, se kötések. A testem többi része is rendben van. Nem is csak rendben. Ki vagyok pattintva.

Szeretnék elbóbiskolni, de ellenállok a késztetésnek.

Ideje nekifutni még egyszer. Feltornászom magamat. Mintha súlyt emelnék, de most már azért egy kicsit könnyebben megy. Egyre jobb erőben vagyok (remélem).

Végigcsoszogok a fal mentén. Legalább annyira támaszkodok a hátammal, mint a lábammal. A robotkarok folyton felém nyúlkálnak, de nem tudnak elérni.

Kimerülten zihálok. Mintha lefutottam volna a maratont. Lehet, hogy tüdőgyulladásom van? Lehet, hogy a saját érdekemben különítették el?

Végre odaérek a létrához. Előredőlök, és elkapom az egyik fokát. Iszonyúan gyenge vagyok. Mégis hogyan fogok felmászni egy tíz láb magas létrán?

Tíz láb magas létra.

Ösztönösen először angolszász mértékegységekben gondolkodtam. Ez jelent valamit. Valószínűleg amerikai vagyok. Vagy angol. Vagy talán kanadai. A kanadaiak is lábbal és hüvelykkel mérik a rövid távolságokat.

Felteszem magamnak a kérdést: milyen messze van egymástól Los Angeles és New York? Az ösztönös válaszom: 3000 mérföldre. Egy kanadai kilométerben határozta volna meg a távolságot. Tehát angol vagyok, vagy amerikai. Vagy libériai.

Azt tudom, hogy Libériában angolszász mértékegységeket használnak, de a saját nevemet nem tudom megmondani. Elég bosszantó.

Veszek egy nagy levegőt. Mindkét kezemmel megragadom a létrát, és fellépek a legalsó fokára. Felhúszom magamat. Bajosan megy, de megoldom. Immár mindkét lábammal az alsó fokon állok. Felnyúlok, és megragadom a következő létrafokot. Oké, haladunk. Mintha az egész testem ólomból lenne – minden mozdulat rengeteg erőfeszítésbe kerül. Megpróbálom felhúzni magamat, de nincs elég erő a kezemben.

Hátraesek a létráról. Ez fájni fog.

Nem fáj. A robotkarok elkapnak, mielőtt földet érhetnék, ugyanis az elfogótávolságukba zuhantam. Egy pillanatot sem vesztegetnek. Visszavisznek az ágyhoz, és belefektetnek, akár a gyereket altató anya.

És tudod, mit? Nem is baj. Eléggé elfáradtam, úgyhogy nincs kifogásom a lefekvés ellen. Az ágy enyhe ringatózása is kellemes. Valami zavar abban, ahogyan leestem a létráról. Visszajátsszom a történeteket a fejemben. Nem igazán tudom belőni, mi a baj, de valahogy... nem stimmel.

Hmm.

Elbóbiskolok.

– Egyen.

Egy fogkrémes tubus hever a mellkasomon.

– Hah?

– Egyen – ismétli meg a számítógép.

Felemelem a tubust. Fehér felületén fekete szöveg virít: 1. NAP –
1. ÉTKEZÉS

– Ez mi a rosseb?

– Egyen.

Lecsavarom a kupakot, és valami kellemes illatot érzek. Beindul a nyálelválasztásom. Csak most jövök rá, mennyire éhes vagyok. Megnyomom a tubust, mire gusztustalan barna trutyi bugyog ki belőle.

– Egyen.

Ki vagyok én, hogy megkérdőjelezzem bizarr robotkarú nagyuramat és parancsolómat? Óvatosan belenyalok az anyagba.

Jesszumpepi, hogy ez mennyire jó! Szenzációs! Mint egy sűrű, de nem túlságosan tömény szaft. Egyenesen belenyomok egy adagot a számba, és kiélvezem az ízet. Esküszöm, hogy jobb, mint a szex.

Tudom én, mi folyik itt. Azt mondják, az éhség a legjobb szakács. Amikor hosszú idő után végre ételt veszel magadhoz, az agyad nagyvonalúan megjutalmaz érte. *Úgy ni, ügyes, mondja, akkor most egy dara-big még életben maradunk!*

A kirakódarabkák a helyükre kerülnek. Ha sokáig kómában fekszem, nyilván etettek közben. Amikor felébredtem, a hasüregemből nem lógott ki semmi, vagyis valószínűleg a nyelőcsővembe vezetett szondán keresztül tápláltak, ami a legkevésbé tolakodó módja egy evésre képtelen, de emésztési zavarokat nem produkáló beteg táplálásának. Rá-

adásul ez egyúttal az emésztőrendszer aktivitását és egészségét is biztosítja, valamint megmagyarázza, miért nem láttam a csövet, amikor felébredtem. Jobb az ilyesmit akkor eltávolítani, amikor a beteg még nincs eszméleténél.

De honnan tudom én mindezt? Orvos lennék?

Belenyomok a számba még egy adag szaftos trutymót. Továbbra is isteni. Addig nyomom magamba, amíg a tubus végül kiürül. Feltartom a levegőbe.

– Kérek még!

– Étkezés teljesítve.

– Még éhes vagyok! Adj még egy tubussal!

– A jelen étkezésre meghatározott ételmennyiség elfogyasztása megtörtént.

Érthető. Az emésztőrendszerem csak most kezd visszaszokni a félig szilárd élelemre. Jobb az óvatosság. Ha annyit ennék, amennyit akarok, valószínűleg rosszul lennék. A számítógép helyesen jár el.

– Adj még ennem! – Senkit sem érdekel a helyes eljárás, ha éheznek.

– A jelen étkezésre meghatározott ételmennyiség elfogyasztása megtörtént.

– Phöh.

De akkor is sokkal jobban vagyok. A kaja feltöltött energiával, ráadásul ki is pihentem magam.

Kigurulok az ágyból, és már készülök is a fal felé iramodni, de a karok ezúttal nem lódulnak utánam. Úgy látszik, most, hogy bebizonyítottam, tudok enni, már az ágyamat is elhagyhatom.

Lenézek meztelen testemre. Nem jó ez így. Tudom, hogy rajtam kívül csak halottak vannak a helyiségben, de akkor sem.

– Kaphatok ruhát?

A számítógép nem válaszol.

– Jó. Játssz a kukát.

Lehúzom az ágyról a lepedőt, és párszor a felsőtestem köré csavarom. Az egyik sarkát hátulról áthúzom a vállam fölött, és hozzákötözöm az elől lifegő másikhoz. Instant tóga.

– Önálló járás észlelve – mondja a számítógép. – Mi a neve?

– Én vagyok Bekómált császár. Borulj térdre előttem!

– Téves.

Ideje megnézni, hová vezet a létra.

Kicsit bizonytalanul, de azért átvágok a helyiségen. Ez már önmagában is győzelem – nem kell ringó ágyakhoz vagy falakhoz támaszkodnom. A saját két lábam visz előre.

Eljutok a létrához, és megragadom. Nem *muszáj* megkapaszkodnom valamiben, de tény, hogy megkönnyíti az életemet. A fejem fölötti bűvönnyílás állati masszívnak tűnik. Feltételezem, hermetikusan zár. És minden esély megvan rá, hogy zárva tartják. De akkor is meg kell próbálkoznom vele.

Felmászok egy fokot. Nehéz, de kivitelezhető. Még egy fok. Oké, kezdek belejönni. Csak lassan és nyugodtan.

Feljutok a nyíláshoz. Egyik kezemmel a létrába kapaszkodom, a másikkal pedig elfordítom a körkörös fogantyút. Merthogy tényleg elforog!

– Az anyja teremtésit! – mondom.

„Az anyja teremtésit?” Így fakadok ki, ha meglepetés ér? Végül is nem gáz, csak valami olyasmire számítottam volna, ami kevésbé hajaz az 50-es évekre. Mégis miféle furabogár vagyok én?

Háromszor teljesen körbeforgatom a fogantyút, aztán kattanást hallok. Az ajtó lefelé nyílik, úgyhogy elhajolok az útjából, miközben vaskos zsanérján fordulva kitárul. Szabad vagyok!

Mondjuk.

A bűvönnyíláson túl csak sötétséget látok. Kissé vészjósló, de akkor is haladunk.

Karommal megtámaszkodom az új helyiség padlóján, és felhúrom magamat. Amint átjutok az ajtón, lámpák kapcsolnak be. Ezt valószínűleg a számítógépnek köszönhetem.

A szoba nagyjából akkora, és olyan formájú, mint az, amelyikből jövök – egy újabb kerek helyiség.

A padlón egy nagy asztal áll – ránézésre laboratóriumi asztal. Mellette három laboratóriumi szék. A falakon végig laborfelszerelések. Mindegyiket padlóhoz erősített asztalokhoz vagy padokhoz rögzítették. Mintha az egész helyet egy katasztrofális földrengésre készítették volna fel.

A falon létra vezet egy újabb mennyezeti búvónyíláshoz.

Egy alaposan felszerelt laboratóriumban vagyok. Mióta engednek be elkülönített betegeket laboratóriumokba? És ez amúgy sem egy orvosi labor benyomását kelti. Mi a manó folyik itt?!

Manó? Most komolyan? Lehet, hogy kisgyerekeim vannak. Vagy talán mélyen vallásos vagyok.

Felállok, hogy jobban lássak.

A labor kisebb felszereléseit az asztalhoz rögzítették. Látok egy 8000-szeres mikroszkópot, egy autoklávot, egy sor kémcsövet, fiókos tárolóegységeket, egy mintatároló hűtőt, egy kemencét, pipettákat... Várjunk csak. Honnan ismerem ezeket a kifejezéseket?

Végignézek a fal mentén sorakozó nagyobb felszereléseken. Pásztázó elektronmikroszkóp, szubmilliméteres 3D-nyomtató, soktengelyes marógép, lézernerferométer, 1 köbméteres vákuumkamra – mindegyikről tudom, hogy micsoda. És azt is tudom, hogyan kell használni őket.

Tudós vagyok! Na, most már tényleg haladunk! Ideje hasznomra fordítani a tudományt! *Jól van, zseniagy: állj elő valamivel!*

...Éhes vagyok.

Csalódást okoztál, agy.

Na jó, fogalmam sincs, miért van itt ez a labor, és hogy nekem miért van ide bejárásom. Mindegy is... előre!

A mennyezeti búvónyílás tíz láb távolságra van a padlótól. Úgy három méterre. Újabb létrakaland vár rám. De legalább most már jobb erőben vagyok.

Veszek pár nagy levegőt, és mászni kezdek a létrán. Akárcsak az előbbi, ez az egyszerű feladat is iszonyatos erőfeszitésembe kerül. Lehet, hogy kezdem jobban érezni magam, de még korántsem vagyok „jól”.

Jóságos ég, milyen nehéz vagyok! Sikerül feljutnom a létra tetejére, de csak éppenhogy.

Pozícióba helyezem magam a kényelmetlen fokokon, és megpróbálom elforgatni a fogantyút. Meg se moccan.

- Az ajtó kinyitásához közölje a nevét – szólal meg a számítógép.
- De hát nem tudom a nevemet!

– Téves.

Rácsapok a tenyeremmel a fogantyúra. A fogantyút ez nem hatja meg, a tenyeremet viszont igen, mert most már fáj. Szóval... ja. Nem egy jó stratégia.

Ezzel még várnom kell. Talán idővel eszembe jut a nevem. Vagy megtalálom leírva valahol.

Visszamaszok a létrán. Legalábbis ez a tervem. Azt hinnéd, lefelé könnyebb és biztonságosabb az út, mint felfelé. De nem. Nem. Ahelyett, hogy kecsesen leereszkednék a létrán, rossz szögben lépek le a következő fokra, elveszitem a fogást a fogantyún, és lezuhanok, akár egy idióta.

Dühös macskaként kalimpálva próbálok megragadni bármit, ami kartávolságon belül van, de mint kiderül, ez borzalmas ötlet. Az asztalra érkezem, és a sípcsontommal eltrafálok egy fiókos tárolóegységet. Kitoszottul fáj! Felkiáltok, kínomban megragadom a lábszáramat, mire véletlenül legurulok az asztalról, és a padlóra esek.

Ezúttal hiába is várnám, hogy elkapjanak a robotkarok. A hátammal puffanak a földön, és kiszorul belőlem a szusz. Aztán, mintha ez még nem lenne elég, a tárolóegység is eldől, kinyílnak a fiókjai, és laborfelszerelések zuhognak rám. A vattapamacsok nem okoznak gondot. A kémcsövek csak egy kicsit fájnak (és meglepő módon nem törnek össze). De a mérőszalag egyenesen homlokon csókol.

Tovább záporoznak a cuccok, de addigra túlságosan leköt a homlokomon növekvő dudor dédelgetése. Mégis milyen nehéz lehet az a mérőszalag? Egy nyavalyás kilencvencentis esés után bedagadt tőle a fejem.

– Hát... ez... nem jött... össze – mondom csak úgy, bele a vakvilágba. Nevetséges ez az egész. Mint valami Charlie Chaplin-filmben.

És ami azt illeti... tényleg olyan volt. Egy kicsit túlságosan is olyan. Megint rám tör az érzés, hogy itt valami nem stimmel.

Felkapok egy kémcsövet, és feldobom a levegőbe. Felrepül, aztán annak rendje és módja szerint lezuhan. Mégis irritál. Valami bűzlik itt nekem a zuhanó dolgok körül. Tudni akarom, hogy mi.

Hogyan deríthetem ki? Nos, van egy teljes laboratóriumom, és használni is tudom. De mi van kéznél? Végignézek a padlóra esett tárgya-

kon. Egy rakás kémcső, mintavevő vatták, fapálcák, egy digitális stopper, pipetták, ragasztószalagok, egy toll...

Oké, lehet, hogy helyben vagyunk.

Feltápáskodom, és leporolom a tógámat. Csakhogy nincs rajta por, ugyanis minden nagyon tiszta és steril körülöttem – de azért befejezem a mozdulatsort.

Felkapom a mérőszalagot, és közelebből is szemügyre veszem. Metrikus. Lehet, hogy Európában vagyok? Mindegy. Aztán felkapom a stoppert. Robusztus darab, olyasmi, amit túrázásra viszel magaddal. Masszív műanyag burkát egy gumigyűrű öleli körbe. Kétségtelenül vízhatlan. Ugyanakkor totál működésképtelen is. Az LCD-kijelző teljesen üres.

Megnyomok pár gombot, de semmi sem történik. Megfordítom, hogy ránézzek az elemtárolójára. Talán egy fiókban találok bele való elemet. Látom, hogy egy kis, vörös műanyag szalag kandikál ki a hátsó részéből. Meghúzom, mire teljesen kiszabadul, a stopper pedig csipogva életre kel.

Mint egy elemekkel együtt vásárolt játékszer. A kis műanyag fül megakadályozta, hogy az elem még az első használat előtt lemerüljön. Oké, szóval ez egy zsír-vadonatúj stopper. Igazából ebben a laborban minden vadonatújnak tűnik. Tisztának, rendezettnak, alig használtak. Nem nagyon tudom mire vélni.

Nyomogatom egy kicsit a stoppert, míg rájövök, hogyan működik. Elég egyszerűen.

A mérőszalaggal kiderítem, milyen magas az asztal. Lapjának alja 91 centiméterre van a padlótól.

Felkapok egy kémcsövet. Nem üvegből van, hanem talán valami nagy sűrűségű műanyagból vagy ilyesimből. Az biztos, hogy nem tört el, amikor kilencven centit zuhant egy szilárd felületre. A lényeg, hogy bármilyen anyagból legyen is, az elég tömör ahhoz, hogy a légellenállás elhanyagolható legyen.

Leteszem az asztalra, és készenlétbe helyezem a stoppert. Az egyik kezemmel lelököm a kémcsövet, a másikkal pedig elindítom a stoppert. Lemérem, mennyi idő alatt ér földet a cső. Nagyjából 0,37 másodpercet

kapok. Az állatira gyors. Remélem, a saját reakcióidőm nem torzítja az eredményeket.

A tollal lejegyzem az időt a karomra – papírt még nem találtam.

Visszateszem az asztalra a kémcsövet, és megismétlem a kísérletet. Ezúttal 0,33 másodpercet kapok. Hússzor hajtom végre a műveletet, és minden alkalommal lejegyzem az eredményt, hogy minimalizáljam a hibahatárt. 0,348 másodperces átlagot kapok. A karom úgy néz ki, mint egy matektanár táblája, de nem baj.

0,348 másodperc. A megtett távolság a gyorsulás és az eltelt idő négyzetének szorzata osztva kettővel. Tehát a gyorsulás a megtett távolság kétszeresének és az eltelt idő négyzetének a hányadosa. Ezek a képletek simán jönnek. Ösztönösen. Kétségkívül értek a fizikához. Jó tudni.

Végigveszem magamban a számokat, és nem tetszik az eredmény. Túl nagy itt a gravitáció. 15 méter per szekundum a négyzeten, pedig 9,8-nak kellene lennie. Ezért érzem úgy, hogy nem stimmelnek a leeső tárgyak. Túl gyorsan esnek. És ezért vagyok ilyen gyenge az izmaim ellenére is. Minden másfélszer annyit nyom, mint amennyit kellene.

A helyzet az, hogy a gravitációt semmi sem befolyásolja. Nem tudod növelni vagy csökkenteni. A földi gravitációs gyorsulás 9,8 méter per szekundum a négyzeten. És kész. És én ennél többet érzékelek. Erre pedig egyetlen lehetséges magyarázat van.

Nem a Földön vagyok.